

האיכר והאפים

ליליאן גאסק

בסביבת העיר פרג שבצ'כיה חי פעם איכר ידוע כעשיר מופלג אך בעל רעיונות משונים. הייתה לו בת אחת, יפה מאוד, בעלת עיניים שחורות, שרבים מהסטודנטים הלומדים בעיר חיזרו אחריה. היא שוחחה אתם לעתים קרובות כשבאו לבקר, אך מעולם לא הראתה עדיפות של אחד על שני. יופייה של תרזה, כי כך קראו לה, ועושרו של אביה משכו אליה מחזרים רבים, אך היא ידעה את ערכה ולא הייתה מוכנה לפול בידיו של כל אחד. זה רק הגדיל את מספר המחזרים ואחדים מהם החליטו להציע את עבודתם בחוותו של אביה בזמן חופשת הקיץ, כי כך חשבו לכבוש את לבה. האיכר הבין את הדבר והודיע שיקבל לעבודה רק אלה שיתחייבו לעבוד במשך שנה שלמה, ואם לא יהיו מרוצים מתנאי העבודה וירצו לעזוב, ישלמו קנס ויסכימו שהוא יחתוך את קצה אפם. לעומת

זאת, אם הוא יתרגז עליהם אי-פעם הוא מתחייב לחתוך את קצה האף שלו. למרות התנאים המוזרים אחדים מתלמידי האוניברסיטה הסכימו לעבוד אצל האיכר. מובן שהאיכר ניצל אותם והטיל עליהם עבודות קשות ביותר ולעתים הם הביאו את אי-שביעותם. אז היה דורש מהם תשלום פיצויים ושחרר אותם עם קצות אפיהם גזוזים. בסוף הגיע לחווה סטודנט בשם קורנדה, שהחליט להשיג את ידה של תרזה ויהי מה. התנאים הוסברו לו. "זכור" אמר האיכר "תישאר לעבוד אצלי עד שהקוקייה תחזור באביב ואם במשך הזמן תביע אי-שביעות רצון מהעבודה, תאבד את קצה אפך." "אני מסכים" ענה קורנדה, הביט בחיבה על תרזה, הוריד את מעילו והתכונן לעבוד. האיכר התחיל בתעלולים הרגילים שלו. כשהתיישבו לארוחות הוא לא הגיש לאיש הצעיר שום אוכל ורק שאל אותו האם הוא מרוצה. קורנדה ענה, במזג רוח טוב, כי הוא מרוצה לגמרי, אך לקח לו מהשולחן פרוסת לחם וחתיכת בשר שמנה.

האיכר האדים מרוב כעס ושאל את הבחור איך הוא מעז לעשות זאת בלי רשות.

"הייתי רעב" ענה קורנדה "לא אכלתי יום שלם. אבל אם אינך מרוצה ומעשיי מרגיזים אתך, אעזוב מיד. תן לי רק את קצה אפך."

האיכר ראה שנפל בפח ומאחר שרצה לשמור על אפו אמר שהוא מרוצה אף הוא. אחר כך דאג כבר שקורנדה יקבל מספיק אוכל בארוחות.

ביום א' האיכר ניסה שוב תעלול משלו. "אני הולך לכנסייה עם בתי" אמר "בינתיים תכין לנו מרק.

הנה בשר, בצלים, גזר וגם סיר. בגינה תמצא פטרוסיליה, ריחן ופלפל. דאג שהמרק יהיה מוכן עד שנחזור. ועל תשכח תבלינים" הוסיף "אני אוהב מרק מתובל היטב."

מיד אחרי שעזבו התחיל קורנדה בהכנת המרק.

הוא שם את הבשר והירקות לסיר, מילא אותו במים, ואז יצא לגינה כדי להביא את התבלינים.

הוא מצא פטרוזיליה וריחן אך לא פלפל. הוא חיפש בכל הגינה, בערוגות ומתחת לגדר, אך לשווא.

במשך כל הזמן הסתובב לידו הכלב הקטן של בעל הבית, רקד סביבו ונבח קלות.

קורנדה היה מיואש, אך אז נזכר שמסיבה מוזרה כלשהי קראו לכלב זה "פלפל".

"אהה" אמר "זהו זה." הוא תפס את הכלב, הרג אותו והכניס לסיר.

כעבור זמן חזר האיכר מהכנסייה יחד עם תרזה.

הוא התכונן כבר לשערורייה שיקים לסטודנט המחוצף. "הוא בחור נאה" אמר "אבל אני אקלקל את יופיו כאשר אחתוך את קצה אפו." הוא התחיל מיד לנזוף באיש הצעיר.

"אני מקווה שהמרק שבישלת יטעם לי" אמר כאשר בתו מזגה לו צלחת מלאה. הטעם היה איום, המרק מלא שומנים, אבל הוא נזכר שאם יתרגז, אפו

יסבול. אחרי שטעם את המרק כבש את רוגזו, אך לא יכול היה להמשיך לאכול.

"פלפל" קרא "המרק הזה טוב לכלב. בוא וקבל אותו!"

"זה פלפל שנותן למרק את הטעם הטוב" אמר הסטודנט, כשהוא מביט על תרזה, שהורידה את

עיניה בענווה "לא מצאתי פלפל אחר, אז הכנסתי את הכלב."

האיכר התחיל לקלל בקול.

"רק עשיתי מה שאמרת" הוסיף הצעיר "אבל אם אתה כועס, אני מוכן ללכת מכאן. רק אחתוך קודם את קצה אפך."

"לא, לא, אני לא כועס" אמר האיכר באנחה כבדה. פניו הביאו זעם, ותרזה רק כבשה חיוך קל שלה. למחרת האיכר יצא לשוק. הוא לקח אתו אתו כי חשד שהיא נוטה חסד לקורנדה. אך לפני שיצא נתן לכל העובדים הוראות לכל היום ואל קורנדה דיבר בקול מעליב, עד שזה האדים מכעס. היה עליו לעשות רק מה שעושים האחרים, נאמר לו, והאיכר הדגיש שהוא לא יוצלח גדול.

קורנדה הלך סביב לחווה לראות איך להתנקם בנותן העבודה שלו. הוא ראה שעובדים אחדים שמים סולם ליד אסם ישן, וניגש לראות לשם מה הם עושים זאת. הפועלים עלו על הגג והתחילו להוריד ממנו רעפים, כי הבניין עמד להיהרס.

קורנדה לא חיכה יותר. הוא מצא סולם אחר, עלה על גג ביתו של האיכר והתחיל להוריד רעפים.

כשהאיכר חזר רוב הגג היה כבר מפורק. הוא נזף בבחור שענה כי הוא עשה בדיוק מה שעשו אחרים, כפי שנאמר לו. אך הוסיף כי הוא מוכן לעזוב את החווה, אם רק האיכר ייתן לו את קצה אפו. שוב לא היה לאיכר מה לענות, והוא הלך כובש את זעמו. כך התנהלו הדברים במשך שבועות. כמה שלא ניסה, האיכר לא הצליח להתפטר מהסטודנט הערום. בסוף החליט לשאול את עצת בתו תרזה. הוא רצה להתפטר מקורנדה בכל מחיר.

תרזה חשבה קצת ואמרה בסוף "הסכמת אתו שיישאר עד שישמע קולה של קוקייה. הוביל אותו לאחו שאחרי המטע. אני אסתתר בעץ ואחקה קול של קוקייה."

"את חכמה כפי שאת יפה" ענה אבא שלה. הוא הזמין את קורנדה לשיחה והוביל אותו מעבר למטע. תרזה הסתתרה בין ענפי עץ תפוח. "קוקו, קוקו, קוקו" קראה, עד שהבולבולים שעל העצים הסמוכים נבהלו.

כשרק הקול הגיע לאוזניו, הודיע האיכר לצעיר
שעבודתו הגיעה לקיצה.
"טוב מאוד, אדוני" ענה קורנדה "אני רק רוצה
לראות את הקוקייה. היא מיוחדת במינה שבאה
מוקדם כל כך."
ועוד לפני שהאיכר הספיק לעצור אותו הוא רץ
למטע, וכשראה בין הענפים בגדיה של תרזה
התחיל לנער בחוזקה את עץ התפוח. הנערה נפלה
ישר לזרועותיו והוא החזיק אותה חזק, למרות
שניסתה להשתחרר.
"נבל!" קרא האיכר "הסתלק לפני שאהרוג אתך."
"למה להסתלק?" שאל קורנדה "האם אתה כועס?
זו קוקייה יפה מאוד."
"עזוב את בתי" קרא האיכר "והסתלק מיד!"
"אז תן לי לחתוך את קצה אפך" הייתה התשובה.
בינתיים תרזה הצליחה להשתחרר מאחיזתו של
קורנדה. האיכר לא ידע מה להגיד.
"לא, לא" קרא "לא אסכים לכך, אבל אתן לך עשרה
כבשים."
"זה לא מספיק" ענה הסטודנט ונענע בראשו.

"אז עשר פרות!" אמר האיכר.
"לא, אני מעדיף את תנאי ההסכם" ענה קורנדה
והוציא מכיסו אולר גדול. תרזה נתנה צעקה איזמה
וכמעט נפלה. שוב תפס אותה הסטודנט בידיו.
האיכר כעס כל כך שכמעט התנפל על הצעיר
המחוצף, אבל אז תרזה שמה את זרועותיה סביב
צווארו וביקשה שיוותר ולא יסכן את אפו, כי היא
מוכנה להתחתן עם קורנדה. לא בקלות קיבל זאת
אבא שלה, אך הוא הודה שידו של קורנדה על
העליונה, ובסוף נתן את הסכמתו.
אחרי זמן קצר התקיימה חגיגת הנשואים וקורנדה
הזמין אליה את חבריו שאפים קוצצו. לא לקח זמן
רב והאיכר השלים עם החתן.
במיוחד אחרי שकेבור זמן נעשה כבר סבא לנכדים
רבים. ואם הנכדים התנהגו לא יפה הוא איים עליהם
שיחתוך את קצות אפיהם, ותוך כך שפשף את קצה
האף של עצמו.